

DUSTY

Nebezpečné prázdniny

Jan Andersen

CPRESS

Dusty

Nebezpečné prázdniny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen

Dusty: Nebezpečné prázdniny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Nebezpečné prázdniny

DUSTY

Nebezpečné prázdniny

Pro Lotku, Abby, Spota, Carlose a Akiru

© 2020 by cbj Verlag, a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

© Vera Zinkova / Shutterstock.com

© dezy / Shutterstock.com

© Eric Isselee / Shutterstock.com

Translation © Barbora Krupičková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3565-5

ISBN e-knihy 978-80-264-3600-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-3601-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-3599-0 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Vše tu bylo docela jiné, než jak to znal doposud. Vzduch, nebe, mraky. Vítr, který přinášel z dálek přes nekonečné moře neznámé pachy, a vlny, jež se s burácním tříštily o pobřeží a hladily mu tlapky.

Občas se propadl tak hluboko, že se nedalo hnout z místa, a jen kousek opodál byl zas písek pod jeho packami tak pevný a tvrdý, že vystartoval a běžel s větrem o závod. Prostě jen tak pro radost a také aby vyplašil pár nabubřelých racků, kteří bloumali po kraji moře a vyzobávali mušle a lovíli kraby. Když rackové s křikem vzlétli, ještě je chvíli pronásledoval a štěkal na ně tak hlasitě, jak jen dovedl. Věděl, že je nedohoní, a jim to bylo také jasné, ale někdo jim přece musel dát najevo, že pláž nepatří jen jim!

Ted' tu byl totiž on. Dusty. A Pavel! A společně podnikali samé vzrušující věci. Chlapec hulákal proti příboji z plných plic, jako kdyby chtěl vlnám dokázat, že se jich

nebojí. A on mu přitom pomáhal – štěkal, vrčel a cenil zuby a vlny se pak pokaždé velmi rychle daly na ústup. A potom s Pavlem společně číhali, až se moře zase odváží vrátit zpět, a celé se to znovu opakovalo.

Občas mu chlapec hodil do zpěněné vody klacek a on jej musel aportovat a zároveň dávat dobrý pozor, aby ho nedostihla další vlna ještě předtím, než chytil klacik do zubů a přinesl ho Pavlovi zpátky na suchý písek.

Jednou si dostatečně nepospíšil, vlna mu podtrhla nohy, překulila ho na záda a vyplavila na pláž hlavou napřed. Jako kdyby jej vyplivla nějaká obří tlama! Ale to se mu víckrát nestane, teď už prokoukl ten trik, který na něj vlny zkoušejí.

Nejvíc si však oblíbil koryta mezi písčínami, v nich byla voda mnohem teplejší než v příboji. Tady nehrozily žádné vlny, takže mohl do těch prohlubní směle skákat. S rozběhem! A když si oklepával vodu z kožichu, cákaly z něj kapky do všech stran a třpytily se ve slunečních paprscích. Také Pavel se už smočil v jednom korytě. Tedy vlastně do něj upadl, protože se dostal příliš blízko k jeho kraji, nedával pozor a zničehonic – plác, a už ležel ve vodě. Tak jak byl – v oblečení. Ale když se oklepával, voda z něj vůbec nestříkala tak hezky. Srst je přece jen mnohem lepší než nějaké oblečení, o tom není pochyb.

Hoch právě vytáhl velký chomáč mořských chaluž z vln. A mezi jejich zelenohnědými stonky cosi objevil. Byla to láhev!

„Podívej, Dusty! Ta flaška je z Anglie, aspoň myslím. Ale jo, fakt, tady je něco napsané anglicky. Nejspíš ji někdo vyhodil z lodě. Škoda, že uvnitř není žádný dopis. To by, panečku, bylo něco, kdybychom našli opravdový vzkaz v láhvi! Pojd', hledej! Najdi láhev s dopisem pro nás! Takovou, jaká je tahle, jen s psaním uvnitř. Nebo alespoň s nějakým lístkem, jo?“

Nerozuměl přesně, co se mu Pavel snažil sdělit, ale na tom stejně nezáleželo. Lidé mají občas prapodivné nápady, na to si už dávno zvykl. Zavrtěl ocasem a olízl láhev, kterou mu chlapec držel před očima. Pak zvedl nožičku a vyčůral se na chaluhy.

„No, prima, to se ti povedlo,“ reagoval Pavel. Ale jeho hlas nezněl nijak pochvalně. „Fajn,“ řekl teď. „Tak budu hledat sám. A ty si dál čůrej na všechno, co uvidíš.“

Ušli sotva pár metrů, když ho zčistajasna praštil do čenichu jakýsi zápach. Ovšem jen na velmi krátký okamžik, pak jej zase odnesl vítr. Přesto zvedl nos do výšky a zavěřil. Pach nepřicházel od moře, nýbrž z druhé strany, od dun za pláží. Vzápětí zahlédl jakýsi stín ve vysoké trávě na dunách. A ten stín se pohyboval! Ale ať se snažil,

jak se snažil, duny byly přece jen příliš daleko a on nebyl schopný určit, komu ta neznámá vůně patří.

Ještě jednou zhluboka nasál vzduch do čenichu a na okamžik se mu zdálo, že ten pach znovu zachytil. Byl nepříjemný, vůbec se mu nezamlouval. A navíc měl celou dobu pocit, že ho někdo sleduje...

Doběhl k Pavlovi a začal na něj vyskakovat, aby ho upozornil, že tam na druhé straně v dunách je něco, co by mohlo být nebezpečné. Ale hoch se jen usmál, podrbal ho v kožichu a řekl: „Je to tady super, já vím! Taký se mi tu líbí. Ale teď mě nech hledat, chci rozhodně najít vzkaz v láhvi, chápeš?“

Typický člověk, pomyslel si. Lidé občas opravdu nic nechápou! Rozhodl se proto zůstat v Pavlově blízkosti, pro všechny případy. Nepřestával se však otáčet k dunám. Ale už tam neviděl nic podezřelého, jen trávu, s níž si pohrával vítr. A několik racků kroužících vysoko na nebi. Ti se najednou pustili střemhlav dolů, jako kdyby chtěli někoho zaplašit. A hned nato zase vystoupali do výšky a tam ječeli ještě zlostněji než předtím. Takže se nemýlil. Bylo tam skutečně něco, co ani rackům moc nevonělo. Nebo jim dokonce nahánělo strach!

1. kapitola

Pavel byl štěstím bez sebe. Skoro už zapomněl, jak si ještě přede dvěma dny zoufal, že je všechno ztraceno. Tehdy už totiž bylo jasné, že jeho maminka nemůže odjet na dovolenou, jak si plánovali. Jeden její kolega lékař onemocněl a maminka ho musela v nemocnici zastoupit. Jeho malá sestra Šarlota navíc prohlásila: „Mně to nevadí. Stejně jsem na ten pitomý ostrov nechtěla. Raději zůstanu doma, tady si aspoň můžu hrát se svou nejlepší kamarádkou.“

Ale Pavlovi to vadilo! Už se na prázdniny tolik těšil a dlouho si plánoval, co všechno na ostrově podnikne! Chtěl si vzít například horské kolo a pokusit se na něm sjet z té nejvyšší duny, samozřejmě s hladkým přistáním, bez hlavy zabořené v písku. Představoval si, jak vyrazí

s Dustym hned brzy ráno prozkoumat pláž, jestli na ni moře přes noc nevyplavilo vrak nějaké lodi, která by ukrývala poklad. A oni by jej objevili jako první!

Samozřejmě si uvědomoval pošetilost svých plánů, ale už jen samotné snění o nich bylo tak krásné!

Pro všechny případy udělal s kamarádem Lukášem výměnný obchod. Za své oblíbené cédéčko *Nirvany* od něj dostal kapesní nožik. Nože tam byly vlastně hned dva, a navíc ještě pilka a šroubovák! Obojí jistě využije při hledání pokladu ve vraku. Kromě toho neměl jednoduše nejmenší chuť trčet o prázdninách doma, když všichni jeho kamarádi někam odjeli. Oni jistě zažijí něco dobrodružného, zatímco on – nic! Jen samá nuda, šed'.

Když si s ním chtěl tatínek po večeři promluvit mezi „čtyřma očima“, obával se Pavel, že má v úmyslu s ním znovu rozebírat, jak se konečně musí vytrhat plevel ze spár mezi dlažebními kostkami chodníku, anebo ještě něco mnohem uhozenějšího! Proto také hned nepochopil, kam tatínek míří, když se ho zeptal: „Co bys řekl na to, kdybychom si udělali takovou týdenní chlapskou dovolenou? Jen ty, Dusty a já?“

„A proč?“ odpověděl otráveně Pavel. „To nemá smysl. Chtěl jsem jet na ostrov! A když to kvůli mamince nejde, tak nemám náladu na nic jiného. Klidně se tu ukoušu nudou.“

Tatínek protočil panenky nad chlapcovou nechápatostí. Nebo ho snad syn neposlouchal dobře?

„Tak ještě jednou,“ pronesl táta. „Pomalů a srozumitelně! Ty, Dusty a já. Chlapecká dovolená. A samozřejmě na ostrově, kde jinde? Apartmán máme koneckonců už zaplacený, takže se tam můžeme ubytovat a děvčata za námi dorazí hned, jakmile maminku uvolní z nemocnice!“

A přesně tak to provedli. Sbalili věci a vyrazili na cestu. Škoda jen, že tatínek na poslední chvíli vyhmátl horské kolo, které Pavel strčil do kufru auta naschvál úplně dozadu, a ještě přes něj přehodil starou deku. Ale tatínek kolo stejně objevil a odnesl zpátky do sklepa.

„Na to zapomeň,“ prohlásil. „Duny nejsou od toho, aby na nich řádili nějakí šílenci na horských kolech a všechno tam ničili. Pravděpodobně je stejně zakázáno na duny vůbec vstupovat. A prohánět se na kole po pláži je taky nesmysl, stejně hned zapadneš do písku.“

To se zas táta předvedl, pomyslel si chlapec. Jednou člověk dostane nápad, který se třeba jenom trochu vymyká z normálu, a on hned dělá, jako kdyby nastal konec světa!

Ale to byla také jejich poslední rozmíška. Jakmile dorazili na ostrov, začal tatínek hned rozdávat úsměvy na všechny strany a hýřil tak skvělou náladou, jako už

dlouho ne. Dokonce ani nic nenamítal, když chtěl Pavel hned po snídani vyrazit s Dustym na pláž a doběhnout až na konec ostrova. Docela sám!

„Ale nepůjdeš do vody nikde, kde není pláž s plavčím,“ kladl mu na srdce tatínek. „Pokud budou poblíž nějakí rekreanti, kteří si sem přijeli odpočinout, povedeš Dustyho pěkně na vodítku. A jestli někde nechá hovínko, hned ho zakopeš. Co nejhlouběji!“

„Proč bych měl Dustyho hned zakopávat?“

„Haha, ty víš přesně, jak to myslím. A v jednu ať jsi zpátky, bude se podávat oběd.“

„A co máš v plánu dělat celou dobu ty?“

„Lehnu si na lehátko, budu se opalovat a přemítat o tom, jak je krásné nic nedělat.“

„Jen se moc nenadři,“ usmál se Pavel. Pískl na svého psa a vyrazili.

Stále ještě trval odliv a to nebyla doba vhodná ke koupání. Čím víc se vzdalovali od plážových košů, tím méně lidí potkávali. Nakonec zůstali na pláži docela sami!

„Páni, Dusty,“ rozplýval se chlapec a tiskl svou tvář do psího mokrého kožichu. „Není to tu bezvadné? Vidíš, že se ti tu taky líbí?“

Pes mu olizoval krk a nos, ale přitom nepřestával neklidně kňourat a pošilhávat po dunách.

„Copak se děje?“ zeptal se Pavel. „Vždyť tam nic není, jen pár uječených racků. Bůhví, proč se rozčilují. Ale to nám může být fuk. Pojd', běžíme dál. Musíme se dostat aspoň k majáku, ten si chci rozhodně prohlédnout zblízka! Tak poběž už...“

Teprve když Dusty začal štěkat a znenadání naježil srst na hřbetě, všiml si hoch černého fleku na dunách.

„Máš pravdu, tamhle něco je... že by to byl pes? No jo, je to pes, a míří přímo k nám!“ vyhrkl Pavel vzápětí. „Páni, ten je obří! A za ním běží ještě jeden! T... t... to jsou dva psi!“ chlapec začal rozrušením koktat. „Sakra, nikde nevidím nikoho, ke komu by mohli patřit. Zdá se, že tu jsou sami. A nevypadá to, že by si s námi chtěli hrát. Ale neměj strach, jsem přece u tebe, nějak to zvládneme...“

Pravdou však bylo, že chlapci bilo srdce jako zvon, a neměl ponětí, jak z téhle situace ven. Cizí psi se stále blížili. Najednou se hnali po pláži takovou rychlostí, že od jejich tlap odletoval písek. Co nevidět se dostanou

k úzké strouze před Pavlem a Dustym a pak už stačí jen jeden skok a... ne, zastavili přesně na jejím okraji. Ale nezačali štěkat, jen vzrušeně pobíhali sem a tam a chlapce se psem nespouštěli z očí.

Byli skutečně obří! Takovou rasu hoch ještě nikdy neviděl – černá krátká srst, pod níž se rýsovaly vypracované svaly. Oba měli na krku masivní obojky s ostny! Pokaždé, když jim Pavel pohlédl do očí, vycenili na něj zuby, a chlapec měl pocit, že i přes hukot příboje slyší jejich zlověstné vrčení.

Za normálních okolností se Pavel cizích psů nebál, ani těch velkých, kteří hrozivě štěkali, nebo když v městském parku táhli za vodítko tak, že jejich páníček vlál na druhém konci toho špagátu jako hadrový panák. Dusty už věděl, jak se vyhnout potyčce. Většinou stačilo předstírat, že kolem žádný jiný pes neexistuje a víc se o nic nezajímat.

Ale teď nastala trochu jiná situace! Ti psi nebyli na vodítku. A široko daleko neviděl živáčka, který by si hafany písknutím přivolal k sobě, nebo je alespoň okřikl.

Dusty se tiskl k Pavlově noze a hoch cítil, jak se chvěje. Ale on sám se také třásl!

„Hej!“ zařval přes strouhu a snažil se vložit do svého hlasu všechnu odvalu a působit co nejvíc neohroženě.

„Vypadněte, zmizte! Alou domů, nechte nás laskavě na pokoji!“

Ale jediné, čeho tím docílil, bylo, že se ti dva psi na okamžik příkrčili, aby pak zase začali cenit zuby a vrčet.

Pavel se rozhlédl kolem. Za jeho zády burácel příboj, vpravo i vlevo se rozprostírala písčina. Ať se vydá na jednu, či druhou stranu, cesta zpět na pláž vedla v každém případě přes strouhu – a tam číhali ti cizí psi. A bedlivě sledovali každý jeho pohyb. Když popoběhl kousek doleva, hned se pustili s ním. Stejně tak vpravo. Pavel neměl žádnou šanci, ocitl se v pasti.

Dusty se teď posadil vedle něj a svýma věrnýma očima k němu tázavě vzhlížel.

„Nevím, co si počít, Dusty. Ale musím něco vymyslet, jinak...“ hoch bezradně pokrčil rameny. Ještě stále to vypadalo, že strouha je jejich záchrana, protože oba hafani se očividně báli vody. Ale až nastane příliv, budou muset z ostrůvku pryč. A pak je psi mají v hrsti!

Koutkem oka najednou zahlédl docela v dálce na pláži nějaký pohyb. Někdo sem přijížděl! A blížil se celkem rychle podél moře, kde byl zpevněný písek.

Pavel začal mávat rukama. „Haló!“ volal, protože byl přesvědčený, že se jedná o majitele těch dvou rafanů. „Mohli byste si odlákat své psy? Pořád na nás dorážejí!“